

Bemærkninger til forslaget

Ved folketingsvalg forud for 1943 var stemmesedlerne ikke forsynet med bogstaver som kendetegn for partierne. Man må antage, at oplysningsgraden ikke er sunket siden da, hvorfor vælgerne må formodes udmærket at kunne identificere partierne efter disses navne.

Faktisk udgør bogstaverne som listebetegnelser et forvirrende moment. Hvis man vil sætte kryds ved f. eks. det konservative folkeparti eller ved kristeligt folkeparti, må man holde sig til henholdsvis bogstaverne C og Q. Sætter man nemlig sit kryds ud for bogstav K, stemmer man på en kommunist. Et kryds ved C fører til en konservativ stemme og ikke – som man kunne antage – til en CD-stemme. For at vælge en centrum-demokrat

skal man sætte sit kryds ud for M. Voila! Holder man sig til bogstavet R, får man hverken valgt en radikal eller en fra retsforbundet, for ønsker man dette, skal man finde frem til henholdsvis B og E. Kryds ved R kommer underligt nok arbejderpartiet KAP til gode.

Hvem tror man at hjælpe ved disse omsvøb? Valgtillforordnede kan fortælle »sjove« beretninger om vælgeres fejltagelser.

Forslagsstillerne ønsker alene partinavne benyttet på stemmesedlerne. Loven bør angive den regel, at et partinavn må være på højst tre ord. Rækkefølgen på stemmesedlen bør fastlægges til enten at være alfabetisk (forslagsstillernes primære ønske) eller fremgå af lodtrækning forud for hvert valg.